

ЛІДЕРИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ ПІДТРИМАЛИ ВІДКРИТТЯ ПЕРЕГОВОРІВ З УКРАЇНОЮ І МОЛДОВОЮ

Лідери Європейського Союзу у четвер, 14.12.2023 р., на саміті в Брюсселі схвалили рекомендацію Європейської комісії про відкриття переговорів про вступ із Україною та Молдовою.

Про це оголосив голова Європейської ради Шарль Мішель.

Відкриття переговорів потребує згоди всіх лідерів ЄС, зокрема й Угорщини, яка, як відомо, до останнього заявляла про спротив такому рішення.

У четвер вранці ключові лідери спробували переконати Орбана у потребі підтримки України. Після цього угорський лі-

дер заявив, що не проти вступу України у ЄС, але «не бачить причин» для переговорів.

Наразі не відомо, яким чином вдалось переконати Орбана зняти блокаду.

Рішення лідерів ЄС означає, що Європейська комісія без подальшого відтермінування починає готувати технічні аспекти переговорів з Україною про членство (так звану переговорну рамку). Її можуть затвердити на наступному саміті ЄС навесні 2024 року, якщо буде визнано, що Україна виконала всі попередні критерії Єврокомісії.

«Європейська правда», 14 грудня 2023 р.

Зустріч з українською письменницею Тетяною Винник Настав час читання

Надворі швидко сутеніє. Перед нами довгі зимові вечори. Як їх провести і чим

авторську передачу «Слово без кордонів» на Каналі духовного відродження «Культура», працювала Відповідальним секретарем Всеукраїнської приймальної комісії при НСПУ у 2018 році викладача зарубіжну літературу у Міжнародному ліцеї МАУП. З 2006 року – член Національної Спілки письменників України. З

спалення дерева» (2008), «Прокинусь живою» (2014), 3 книжок для дітей та молоді: «Відлуння нашої хати» (2015), «Добрик і його пригоди» (2019), «Космічні пригоди Талалайка» (2020), «Моя мама схожа на Саскію» (2023).

Літературною творчістю Тетяни Винник провела літературознавець **Марина Бабенко**. При цій нагоді відбулася і презентація найновішої поетичної збірки Т. Винник «Смарадова сукня» (2023). У передмові «Поезія, стрічка Мебіуса» Оксана Луцишина пише: «Її поезія – і дуже особиста і повна спільного болю, неможлива без інших. Ці вірші – ця збірка, «Невидимі речі» – несподіваний сплав, бо вони про внутрішнє, але і про соціальне».

А щодо читання книжок у дітей та підлітків, Тетяна Винник сказала, що багато залежить від сім'ї і школи, наскільки докажуть притягти дітей до художнього слова. У цьому зв'язку напрошуються слова італійського поета та літописця Франческа Петрарки: «Книги мають особливу чарівність; вони дають нам насолоду; вони розмовляють з нами, дають нам добрі поради, вони стають живими друзями для нас».

Настав час читання.

Беріть у руки книжку! Читайте!

(яф)

Фото Ладислава Цупера.

▲ Зустріч з українською письменницею Тетяною Винник розпочав голова Спілки українських письменників Словаччини Іван Яцканин.

займатись? Мабуть, не треба дріматися перед телевізором, але краще взяти в руки цікаву книжку і прочитати її. До цього заохочувала нас і зустріч з українською письменницею **Тетяною Винник**, яка відбулася 13-го грудня цього року у Словацько-українському культурному та інформаційному центрі у Пряшеві.

Що ми знаємо про Тетяну Винник? Наш читач, напевно, майже не зустрічався з її творчістю. Отже, була нагода познайомитися з представницею сучасної української літератури.

Тетяна Винник – українська письменниця, журналіст, перекладач. Закінчила філологічний факультет Ніжинського університету імені Миколи Гоголя й паралельно здобула спеціальність «Журналістика» на факультеті суміжних професій. У 2006-му закінчила магістратуру Київського національного університету імені Тараса Шевченка (фах «Літературна творчість») та аспірантуру Київського національного університету імені Тараса Шевченка («Теорія літератури»).

Працювала журналістом на телерадіокомпанії «НТБ», редактором інформаційних новин ТРК «Радіо-Ера» ФМ, вела

2018 року – член Національної спілки журналістів України.

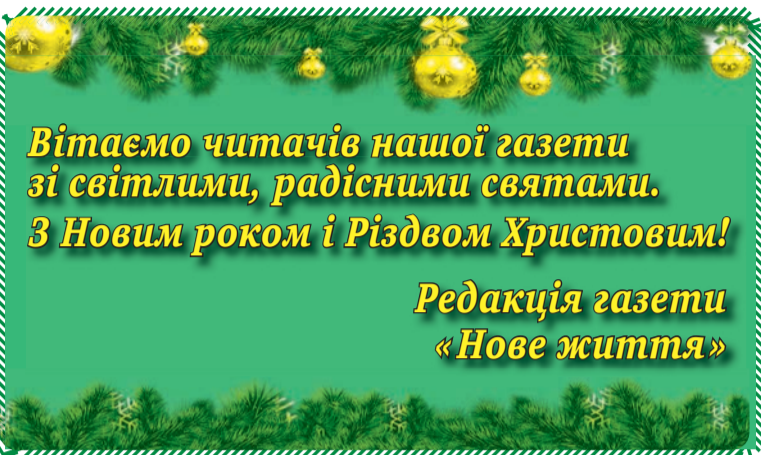

▲ На фото (зліва) Тетяна Винник та Марина Бабенко.

▲ Погляд на частину учасників зустрічі.

З творчого доробку Тетяни Винник можна, наприклад, згадати поетичні збірки: «Золотоноша» (2003), «Само-

Вітаємо читачів нашої газети зі світлими, радісними святами. З Новим роком і Різдвом Христовим!

Редакція газети
«Нове життя»

Св. Миколай у Центрі культури

У Словацько-український культурний та інформаційний центр в Пряшеві святий Миколай цього року приходив кілька разів. Перший раз 8-го грудня, коли роздавав подарунки дітям з України після виступу членів драматичного гуртка, який діє при Центрі під керівництвом Олени Кравченко.

В суботу, 16-го грудня, св. Миколай прийшов сюди на цілий день аж з Ужгорода. І прийшов не один, а разом з артистами Закарпатського академічного обласного театру ляльок **БАВКА**. Вони два рази виступили з розважальною виставою, після якої український святий Миколай з помічниками роздавав пакунки з подарунками та книги всім присутнім дітям. А їх було немало. Під час обох вистав зала Центру культури була переповнена. Мило було дивитися на дітей, як вони реагували на виставу, як радісно посміхалися, співали і танцювали разом з артистами. Свято Миколая їм хоч би на короткий час повернуло радість в обличчя і спогади про свою батьківщину та свої сім'ї.

Акцію організувало громадське об'єднання «Ласкаві сердечка» на чолі з Віталією Маслівою-Тужеляк за підтримки Союзу русинів-українців Словацької Республіки та організації «Людина в біді».

-пб-

ЗАПРОШЕННЯ
СОЮЗ РУСИНІВ-УКРАЇНЦІВ СР
Регіональна рада Пряшів
сердечно запрошує Вас на
НОВОРІЧНИЙ БАЛ
(зустріч родаків)

13-го січня 2024 р. о 19.00 год., Готель ДУКЛЯ, Пряшів

До уваги читачів

Наступний номер газети (№1/2024) вийде 12.01.2024 р.
Редакція.

▲ Розмову з Левком Довговичем вела Єва Олеар.

повнене життя Лавка Довговича, він розповідав присутнім з великою пошаною і подякою своїй сім'ї. Окремо за спільне проживання і всебічну допомогу та власний внесок у все, чим проходили в житті, він вдячний своїй дружині Оленці Довгович, родом зі села Пстрина, що на Свидничині, яку пізнав у дівочому хорі «Весна». Пишається Л. Довгович своїми синами – журналістом і другим диригентом хору «Карпати» Святославом, Ігорем, диригентом оркестру Державного театру в Кошицях та юристом Романом і їх сім'ями із-за їхньої підтримки роботи, яку їх батько робить, віддає їй свої сили, ви-

У Пряшеві зароджується українська громада

Греко-католицькі Служби Божі українською мовою в Братиславі йдуть в храмі св. Розалії (Братислава-Ламач) від 28-го квітня 2019 р. Знову були відновлені в квітні 2021 р. після часткового подолання пандемії коронавірусу COVID-19 (душпастир для українців греко-католиків Словаччини о. Ігор Марусин).

Менш відомо для широко загалу, що Служби Божі українською мовою йдуть також у Пряшеві. Про цей факт інформує Українська Греко-Католицька Церква (УГКЦ) на своєму сайті. На сайті, між іншим, читаємо:

Із благословення адміністратора Пряшівської архієпархії владики Петра Руснака, за підтримки Пасторально-міграційного відділу УГКЦ в особі владики Степана Суса і душпастиря для українців у словацькому місті Кошиці ієрм. Пантелеймона Гербери у м. Пряшеві (Словаччина) зароджується нова українська громада.

Божественні Літургії звершуються щонеділі об 11:00 в каплиці Греко-католицької семінарії імені Павла Гойдича

за адресою вул. Сладковичова, 23.

За душпастирство українців у Пряшеві відповідальні два греко-католицьких священники: о. Юрій Попович та о. Ярослав Пасок.

На цьому етапі душпастирі починають формувати громаду, до якої запрошують долучитися всіх присутніх у місті українців, розповів Департаменту інформації УГКЦ о. Юрій.

«Ми вибудовуємо ознаки громади, щоби вона зустрічалася не тільки на Божественній Літургії, а й поза тим – на знайомстві між собою та певне спільне дозвілля», – зазначив душпастир для українців.

Першу Літургію українською мовою відслужили в катедральному соборі Пряшева ще 2022 року на Великдень, опісля було звершено освячення пасок.

Починаючи з вересня 2023 року, у каплиці семінарії розпочалися регулярні богослужіння. Душпастирі запрошують українців приєднуватися до української громади.

Департамент інформації УГКЦ.

Музика – еліксир його життя

Левко Довгович, син греко-католицького священника, народився 29 вересня 1935 року в Ужгороді. Навесні 1950 року його, чотирнадцятирічного «пацана», як сам себе зник називати, було засуджено за антирадянську діяльність і зраду батьківщини до десяти років виправно-виховних таборів. Своє життя, зокрема роки його перебування в таборах із-за непослушності радянському режиму, чим усім там займався, що йому прийшлося пережити та й далі його існування, праця і відданість українській культурі, звідки набрав силу і чому йшов за своєю метою, наближує авторська книжка Л. Довговича «Хроніка життя політичного в'язня № 2А 424», яка вийшла друком 2013 р. у Пряшеві українською та словацькою мовами. Її було продемонстровано при нагоді виходу з друку, при відзначенні життєвих ювілеїв та й при інших нагодах і зустрічах.

Таким був і вечір – програма «Незнайомі знайомі» в Словацько-українському культурному та інформаційному центрі в Пряшеві 7-го грудня 2023 р. Хотілось публіці ближче представити життя і творчість Левка Довговича, широко відомої людини не тільки кошицькій публіці, де він проживає від 1970-го року, але й пряшівській.

Після звільнення з таборів у 1956 році напівлегально у 1957 році прибув до Чехословаччини.

Від того часу за Левком Довговичем значні успіхи на полі культури. У всій його роботі, від молодості аж до сьогоднішніх днів – це вічне, неспокійне запалення музикою. Може, й тому, бо і в найгірших умовах, в яких йому довелося проживати, його старші друзі закликали: «Левку, ти маєш шукати оптимізм у песимізмі, мати перед собою мету і йти до неї». І в бесіді, яка велась в Пряшеві, він згадував ці слова і підтвердив, що у своїй роботі завше йшов за своєю метою, не піддавався песимізму. А еліксиром його життя була музика.

У Пряшеві він заснував дівочий хор «Весна», членками якого були студентки пряшівських середніх шкіл. Переїхавши у Кошиці, заснував змішаний хор «Карпати». І «Весна», і «Карпати» були знаними хорами, здійснили багато концертів, поїздок в рамках колишньої Чехословаччини та й в нових умовах, було багато концертів за кордоном. Український народний хор «Карпати» відсвяткував недавно 35-річний ювілей. Перед публікою була продемонстрована і публікація, видана з цієї нагоди з багатьма інформаціями про його історію, список членів хору, музичний супровід, хто диригував хором в

даних роках, названо модераторів концертів. Змістом публікації є багата фотодокументація. Слід

подивляти статистичні дані про кількість членів, кількість виступів, концертів, з якою гість вечора познайомив присутню публіку.

Левко Довгович був організатором Міжнародних фестивалів

тримку, не піддається несприятливим умовам, які приносять роки.

Левко Довгович – лауреат престижної нагороди, «Премія Пам'яті народу, яку призначає некомерційна компанія Post Bellum.

Мгр. Левкові Довговичу присвоєно звання «Заслужений діяч мистецтв України», яке йому особисто вручив 24 вересня 2020 року Президент України Володимир Зеленський за вагомий особистий внесок у зміцнення міжнародного авторитету України і розвитку міжнародного співробітництва та плідну громадську діяльність.

Згадану серію програм «Незнайомі знайомі» організує РР СРУСР в Пряшеві в рамках проєктів, ухвалених Фондом підтримки культури національних меншин.

▲ Частина учасників зустрічі.

лів духовної пісні візантійського обряду, де дотримувалась церковнослов'янська мова виконаних співів. Це була одна з його умов, щоб хор міг виступати на міжнародній сцені.

Під диригентською паличкою Л. Довговича виступали співацькі хори не в одній країні Європи.

Крім роботи з хором «Карпати», він працював і на таких постах, як віцепрезидент і президент Європейського конгресу українців; був членом президії Української всевітньої координаційної ради у Києві та ряду інших українських міжнародних організацій.

Робота з молоддю – це робота на функції голови Крайової пластової старшини Словаччини. Чимало молодих хлопців і дівчат в таборах, які організував «ПЛАСТ», навчались шанувати національні традиції і культуру своїх предків. Не один з вихованців пластових таборів сьогодні став керівником молодших груп, де застосовують навчені правила «ПЛАСТу» і дбають про їх дотримання.

Про все, чим було і ще є на-

Бесіда з Левком Довговичем була доповнена музичними вступами, улюбленими піснями гостя, які виконав у власному супроводі на фортепіано Віктор Гащак.

-СО-

Театр Олександра Духновича вчетверте відвідав СНМ – Музей української культури у Свиднику

12 грудня 2023 року пряшівський Театр Олександра Духновича відвідав СНМ – Музей української культури у Свиднику.

Чудова постановка п'єси, чудовий акторський склад та блискуче виконання, натхненна реакція вдячних глядачів, підсилена фінальними оплесками – це все створило неповторну вечірню ауру в СНМ – Музеї української культури, яка заповнила кожний його куточок. Театр тут уже вчетверте представив виставою на українській мові, цього разу це була п'єса «Бережіть Флорес».

Проєкт реалізовано з фінансовою допомогою Фонду підтримки культури національних меншин.

Мір'ям БОЖИКОВА, голова РУІ.

Новини культури

ТУРЕЧЧИНА. У турецькому Стамбулі з 14 грудня почалися Дні українського кіно, в рамках яких проходять покази найкращих українських сучасних і класичних фільмів.

АРГЕНТИНА. У Буенос-Айресі в культурному центрі «Сан-Мартін» аргентинські парламентарі, представники

місцевої влади, ділових кіл і медіа, української та литовської громад відвідали показ документального фільму «Свобода у вогні: боротьба України за свободу» режисера Євгена Афінеєвського.

УКРАЇНА. В Україні через російську агресію пошкоджені чи зруйновані 1750 об'єктів культурної інфраструктури.

...так можна охарактеризувати виступ співака-баритона Марка Мохнача на концерті українських пісень 15 грудня в історичному залі Східнослов'янської галереї в Кошицях.

Марко Мохнач, уродженець мальовничого села Габура, від малечку любив співати і його мрією є – стати відомим співаком, що з дня на день, з місяця на місяць, з року на рік поступово збувається. Звичайно (хоч є винятки), щоб цього досягти, треба наполегливо працювати над своїми вокальними здібностями і їх удосконалювати. В цьому йому допомагав в минулому хормейстер і диригент Павло Василь, а тепер його вчи-

▲ Зліва направо: Любов Гундер, Марко Мохнач.

ВІД ЩИРОГО СЕРЦЯ...

телем є колишній оперний соліст Михайло Адаменко. Завдяки цьому Марко Мохнач після кількарічної діяльності в Піддуклянському мистецькому народному колективі (PULS) змінив свою професію на члена Оперного Національного театру в Кошицях.

Тепер вже повернімся до концерту, який модерувала артистка Валерія Фірешова, а на фортепіано співака супроводила Заслужена артистка України Любов Гундер. Як вже було згадано, Марко Мохнач є членом кошицької Оперного театру, тому й не дивно, що свій виступ він розпочав «Піснею Тараса «Гей, літа орел» та арією Остапа з опери Миколи Лисенка «Тарас Бульба». Слідували бурхливі оплески.

Далі за програмою концерту прозвучала пісня Анатолія Кос-Анатольського на слова Миколи Устияновича «Гей, браття опришки», в якій оспівувалась боротьба карпатського народу за свободу.

Один жонатий глибоко задумався над своєю долею...

Окрему групу в репертуарі Марка Мохнача представляють козацькі пісні, одну з яких, котрі

▲ Зліва направо: Микола Кундрачик, Валерія Фірешова, Марко Мохнач, Любов Гундер, Віктор Гащак, Ладислав Цупер.

прозвучали на концерті, «Іхав козак за Дунай», написав у 1702 році козак Харківського полку, філософ та поет Семен Климовський.

пирого», «Тече річка невеличка» та «Місяць на небі», які виконав Марко Мохнач під акомпанемент піаністки Любові Гундер.

Довгими аплодисментами та вигуками «Браво!» була сприйнята відома пісня композитора Олександра Білаша на слова Дмитра Павличка «Два кольори», заспівана Марком особливо тепло і

чутливо, адже в залі була присутня і його мама.

Тема війни, яка цього часу є дуже актуальною, віддзеркалилась в старовинній рекрутській пісні «Прийшла картка з України».

Не хибували на концерті і лемківські пісні, такі як: «Ой ти, козаче з руського краю», «Спився козак, спився» та «Ой, на горі три тополі».

Заключною піснею була «Ой у лузі червона калина», котра підняла глядачів зі стільців і кульнула оваціями та бурхливими аплодисментами.

На закінчення хочеться відзначити, що хоч Марко Мохнач має русинську національність, він від щирого серця любить українську мову та пісню і повною мірою поділяється на їх популяризації, що було підтверджено, зокрема, на концерті українських пісень, який відбувся 15 грудня в історичному залі Східнослов'янської галереї в Кошицях.

В. Г.

▲ Частина глядачів.

ду. Потім Марко Мохнач заспівав жартівливу народну пісню «Ой знати, знати, хто нежонатий», прослухавши яку, напевно, не

Глядачів в історичному залі Східнослов'янської галереї в Кошицях також потішили популярні українські народні пісні «Із сиром

Вечір української коляди в СНМ – Музеї української культури у Свиднику

Цикл грудневих культурних заходів СНМ – Музею української культури у Свиднику розпочався у четвер, 7 грудня, вечором української коляди. Чудовий духовний настрій подарував усім присутнім Хор св. Романа Сладкопівця з Пряшева. Молоді семінаристи представили

лі літургійний, церковний спів з його дивовижним внутрішнім багатством у вигляді коляди та молитви, вираженої в пісні, прославленні самого Господа.

Хор св. Романа Сладкопівця – чоловічий хор, у склад якого входять богословці греко-католицької духовної семінарії в

Пряшеві. Він був заснований у 1993 році за підтримки тодішнього Пряшівського єпископа Мілана Хавтура, о. Войтеха Богача та тодішнього ректора богословської семінарії о. Франтішка Пуці.

За кілька років існування хор випустив аудіозаписи («Люблю Тебе, Господи», «Хвалить ім'я Господне») та відвідав, крім Словаччини, декілька країн: Польщу, Чехію, Австрію, Німеччину, Францію, Португалію, Італію, Угорщину, Україну та США.

Цього року Хор св. Романа Сладкопівця відзначив своє 30-річчя. Глибокі чоловічі голоси в поєднанні з вираженням душевних релігійних почуттів викликали глибокі емоції у присутніх глядачів.

Івета ВАСИЛЕНКО, кураторка СНМ – МУК.

ЗАПОВІДЬ: НЕ ВБИВАЙ!

Увазі читачів пропонуємо статтю о. д-ра Миколи Лаурука, вікарія Українського православного вікаріату Румунії. О. Микола Лаурук протягом десятиріч утримує співпрацю з редакцією газети «Нове життя». З нагоди 70-річчя, яке він відмітив у жовтні цього року, бажаємо йому Божого благословення і міцного здоров'я НА МНОГІ І БЛАГІ ЛІТА!

Ред.

Перший гріх, який зробило людство після вигнання з Раю, то був гріх вбивства, Каїн вбиває свого рідного брата Авеля. Між ними десятьма заповідями, яких дістав Мойсей на Синайській горі, шоста каже: «Не вбивай» (Вих.20.13). Про цю заповідь говорить Спаситель кілька разів (Мт.5.21; 19.18; Мк.10.19; Лк.18.20).

Дивне і страшне сьогоднішня спонукає нас ввійти глибше в глузд цієї заповіді. Пояснюючи цю заповідь, Св. Клемент Олександрійський каже: «Бог є той, який дає життя і тільки Він Сам має право відібрати його. Ця заповідь забороняє відібрати як життя ближнього, так і власне життя».

Роздумуючи над цією заповіддю, світлої пам'яті наш український канадський митрополит Михаїл пише: «Вбити можна не тільки зброєю, але й чимось іншим фізично. Можна вбити людину й словом образливим, або наклепом, чи поведінням з нею так, що вона сама собі загодіє смерть. Убивство – то смертельний гріх. За вбивство месником стає Господь (<Мені належить помста, Я відплачу, каже Господь> – Рим.12.19; Повт. Зак. 32.35)».

На запитання: Чи можна вбивати на війні?, знаходимо цікаву відповідь теж в Митрополита Михаїла: «Кожне вбивство рівно протилежне шостій заповіді і за кров вбитих відповідають ті, що своїми протихристиянськими діями доводять до війни (тут знаходиться відповідь щодо війни в Україні). Буває необхідність захищати батьківщину і свій народ і при цьому є і вбивство. Однак не можна вбивати тих, які кинули зброю і здалися. Треба по-людському поводитись з полоненими, не мучити тяжкою працею, або голодом та голодом, а ставити їх у такі людські умови, при яких вони не могли б їм шкодити».

Великий грецький богослов Христу Андруцос пише: «Мерзотний характер вбивства стоїть і в катуванні і мученні злочинців. А це зустрічається не тільки у варвар, але й серед цивілізованих народів».

Гордість і зажерливість були і продовжують бути причиною страшного кровопролиття. На превеликий жаль, це стається і серед християнського людства, що багатьох дивує. На превеликий жаль, нинішнє християнство далеке від первісного християн-

ства. Одного разу Св. Апостоли, побачивши, що самаряни не приймають Господа у свій край, кажуть Господеві: «Господи, хочеш, то ми скажемо, щоб огонь зійшов з неба та винищив їх, як і Ілля був зробив. А Він обернувся до них, їм докоряв та й сказав: Ви не знаєте, якого ви духа. Бо Син Людський прийшов не губити душі людські, а спасти» (Лк. 9.54-55). Пояснюючи шосту Мойсееву заповідь, Св. Єфрем Сирин має коротке, але дуже цікаве пояснення: «Не вбивай, щоб інший тебе не вбив». Його слова мають глибоку біблійну підставу: «Якою мірою будете міряти, такою відміряють вам» (Мт. 7.2). Злий злого погубить (Мт. 21.41; 2 Тим. 3.13).

Св. Серафим Саровський має одне дуже цікаве пророцтво: «За гріхи мого народу буде велике кровопролиття на моїй рідній землі».

Пригадує собі, коли я захищав докторську дисертацію у Пряшеві і говорив про символи тих чотирьох коней, а коли говорив про останнього коня, жовтого (блідого) з Одкровення (6,8), я сказав, що за наукою одних тумачів означає небезпека народу жовтого лиця, тоді декан факультету прот. д-р Ст. Пружинський сказав: < цікава річ! >

Великий румунський богослов Дмитрій Станілоє має одну відмінну есхатологічну замітку і каже, що останніми днями нехристиянські народи (які не вірують в Христа Розп'ятого), повстануть проти православних народів за наші гріхи. Як це може статись? – Вони помножуються, а християни зменшуються числом. І за це свідоме зменшення будемо відповідати. Інший великий румунський подвижник Арсеній Бока казав, що так як не знається про місце де погребений Абель, так не знається, де знаходяться тіла невинних абортіваних, або просто десь кинених в сміття дитят.

Поки ще не є пізно, просім дуже щиро Многомилостивого Бога, щоб нам простив наші провини і зблизив людство до Себе – Істинного Бога, який ненавидить гріх, але любить грішника.

Прот. д-р Микола ЛАУРУК. Сігет (Румунія).

Про автора:

О. д-р Микола Лаурук народився 24 жовтня 1953 року в селі Верхня Рівна Марамороського повіту, де компактно проживають етнічні українці. Вищу освіту здобув на Богословському університеті міста Сібіу (1975-1979). 1999 року захистив докторську дисертацію на Православному богословському факультеті в Пряшеві. З 1980 по 1990 рр. був парохом Української православної церкви Шестя Святого Духа села Русь-Поляни. Починаючи з 1990 року є парохом Сігетської православної церкви Воздвиження Чесного Хреста. В 1990 – 2021 рр. о. Микола Лаурук був радником Українського православного вікаріату Румунії, а у 2021 році був обраним вікарієм Українського православного вікаріату Румунії. Написав численні книги, сотні статей в українських румунських та іноземних газетах. Серед його книг слід відмітити: «Навчання Апокаліпсису» – 1996, «Еклезіологія в Апокаліпсису й в соборних посланнях святого Йоана Богослова» – 1999, «Шість таємних слів Святого Письма» – 2017, «Хай воскресне Бог» – 2020, «Доповіді, статті, проповіді» – 2020, «Акафісти Святого Паїсія Величковського».

Література русинів-українців Словаччини жила і розвивалася в минулих століттях і завдяки творчим намаганням священників О. Духновича, О. Павловича, О. Невіцького, С. Гойдича, І. Кизака, С. Сабола (Зореслава) та багатьох дальших. До них у тяжких, складних суспільно-політичних та релігійно-церковних умовах другої половини ХХ ст. приєднався і священник Василь Кочемба.

Він народився 23.09.1937 р. в родині хлібороба-дрітаря і церковного кантора русько-українського села Великий Лип-

церковні співи, обряди, Біблія, чудова природа, соціальне життя селян – все це досконало знав і відчув, як кажуть, на власній шкурі, стали для нього інспірацією і джерелом для його творів. Вони торкалися як суспільно-політичних, так і християнсько-церковних проблем і тем. Для нас важливо, що весь час почував себе русино-українцем, як писав свого часу про нього і проф. д-р Ф. Данцак, хоч іноді писав словацькою мовою вірші та суспільно-громадські статті.

Кращі його вірші склали збірку з про-

Кілька віршів присвятив рідній мамі, дружині («Ми йшли поруч», «Дружині») дочці («Людмилці»), але й писав про тяжке життя рідних селян, які трудилися на клатках сухої підтатранської землі і були змушені займатися ще й дрітарством, їхати з крошною по світі і заробляти якісь грошенята, щоб прожити, або виїжджати за море – в США, Канаду та інші країни, де теж не всі знайшли щастя.

Сильно звучить вірш «Заклик до народу»:

Ішов по шляху священнослужителів (З нагоди 25-річчя від дня смерті Василя Кочемби)

Староліубовнянського округу, який виникло десь на поч. 14 ст. Воно від самого початку було руське (не російське), лемківсько-українське і до сьогодні зберегло свою національну ідентичність, мову, традиції і «руську віру». Село дало світу, крім дрітарів, ще й видатних людей – учителів, священників, інженерів, юристів (навіть генерального прокурора ЧСР, заступника міністра ЧСР), депутатів-політиків, редакторів та згаданого Василя Кочембу, який прославився не лише як священник, але і як поет, публіцист, редактор, організатор релігійно-церковного та літературного життя русинів-українців Словаччини.

Після закінчення Православного богословського факультету у Пряшеві 1960 року (греко-католицька семінарія була закрита 1950 року) став священником у селах Чабалівці, Удол, Остерня, Бежівці, Тихий Потік та інде, де його згадують місцеві жителі як доброго, скромного, культурного священника і людину. Коли 1968 року була оновлена греко-католицька церква в Чехословаччині, він прийняв знов греко-католицьке віросповідання і став деканом-настоятелем храмів у Грабівчику, пізніше в Млинарівцях, Раківчику, Сорочині. Останні роки жив і працював у Пряшеві, де і помер 23.12.1998 р., але похований в рідному селі Великий Липник. У кожному згаданому селі залишив значний слід не лише в духовному, але і культурному житті.

Писати вірші почав ще в шкільні роки. Оскільки відвідував словацьку економічну школу в Попрадї, то й віршував і по-словацьки, але при цьому не забував рідну українську мову і писав одночасно і по-українськи і посилав свої вірші в українські газети «Нове життя», «Дружно вперед» та навіть у часописи «Дукля» чи «Благовісник». Його вірші, написані словацькою мовою, друкували переважно газети і журнали «Slovo», «Blahovisnyk», «Kalendár pre gréckokatolíkov», «Diecézny hlas», «Kresťanský hlas», «Nový roľník» та інші. Бачимо, що використовував кожну можливість, щоб донести до читача українського або словацького своє художнє слово і в ньому свої почуття, спостереження, роздуми, позиції. Народні пісні,

мовистою назвою «З неба і землі», яка вийшла у Словацькому педагогічному видавництві, відділі української літе-

ратури у Пряшеві 1991 року. Можемо лише шкодувати, що так пізно вийшла ця збірка, але за попереднього режиму було дуже важко видавати, бо видавничий план видавництва ухвалювала ідеологічна комісія крайкому КПЧ. Через шість років В. Кочемба майже під такою ж назвою видав збірку «Zo zeme i z neba» (1997). Але зразу треба сказати, що це не переклад українського видання, хоч в ній знайдемо кілька перекладених чи переспіваних ним поезій. Переважають в ній цілком нові, оригінальні твори, написані прямо словацькою мовою. Але загальний дух, атмосфера, художні образи, краєвиди мають майже спільний місцевий характер, колорит, бо він думав передусім рідною мовою і не дивно, що в обох збірках переважає русько-українське самовідчуття поета В. Кочемби.

Обидві збірки складають світські і релігійні чи духовні вірші. Так, у збірці «З неба і землі» є ряд віршів, як-от: «Весна», «Літо», «Осінь», «Зима», «Під татранськими схилами», «Гей, полечко, поле...», «Біда як Верх високий...», в яких передав свої почуття любові і захоплення красою – чарами природи рідного краю, рідної хати, пісні тощо.

*Хліб, хата, праця, рідна мова,
Тужлива пісня колицкова,
Лани і гомінкова діброва,
Над ними дзвонів перемога...*

*Народе, рідний мій, пригноблений віками,
Ти вільним птахом нині вивис злетів.
Звертаюся до тебе, наче син, словами
Духновичевих вогняних рядків:*

*– Своє шануймо, не цураймося нерозважно,
Любим свій гордий рід, своє ім'я...
Ніде не знайдеться таких синів одважних,
Яких ростить Слов'янщини сім'я...*

Такий патріотичний вірш свідчить про високу зрілість поета.

Другу групу складають вірші духовні, що й зрозуміло, адже він був священником. На нас сильно вплинули такі поезії, як «Святому Отцеві Янові-Павлові II», «До благословених шістдесятих роковин отця біскупа Монс. Яна Гірки», «Ріка, що має серце», «Там, де є два серця», «Оновлена колядка», «Коли помру», «Епітафія на власну могилу» та інші, бо в них передав – виразив багато покори, захоплення і мудрості як мало хто в нашій поезії. І в духовних поезіях він намагався показати покликання людини робити добро на землі, творити красу і добро. Виразив свою віру у вічність людини і боровся за спасу душі кожної людини.

Як бачимо, його поезія відносно багата на оригінальні художні образи, метафори, порівняння та інші художні засоби, які були часто викликані народною піснею чи говіркою і тим збагатили нашу поезію, хоч і писав традиційною формою, але щиро та з любов'ю. Жаль, чимало його віршів залишилось ще у рукописах і чекають на своє видання.

В. Кочемба був й активним публіцистом і редактором. Писав на громадсько-суспільні теми, але й духовні, церковні – українською і словацькою мовами. Він був ініціатором заснування загально-словацького літературного змагання «Роетіскá Ljubov'á», яке організують у Старій Любовні. Любоньянська бібліотека в його честь заснувала й літературну премію імені Василя Кочемби.

Поетичні твори В. Кочемби останнім часом все частіше з'являються в різних антологіях в Україні («Під синими Бескидами») та й у нас («Святість любові»), «Sú také chvíľe»), які свідчать про те, що його поезія і сьогодні актуальна, не локальна і художньо зріла.

Михайло РОМАН.

Пряшівський самоврядний край нагородив видатних особистостей за 2023 рік

Пряшівський самоврядний край (ПСК) нагородив шістьох лауреатів найвищими регіональними нагородами. Премія ПСК і премія голови ПСК були вручені в 19-й раз 14 грудня в Пряшеві.

Шість виняткових імен були оголошені в четвер (14 грудня) на Великій сцені Театру ім. Йонаша Заборського в Пряшеві.

Таким чином ПСК вшанував особистостей і колективи, які внесли свій внесок у розвиток

значне представлення Пряшівщини за кордоном.

Професорка Анна Еліашова була нагороджена за видатні життєві заслуги в розвитку словацької охорони здоров'я в галузі медсестринства. Протягом своєї кар'єри вона відіграла важливу роль у створенні факультету наук про здоров'я Пряшівського університету, який вона очолювала протягом 16 років. Лауреатом премії голови ПСК

▲ Зліва направо: Л. Чековська, А. Еліашова, М. Міхельчик, П. Мільчак.

краю в країні і за кордоном у різних сферах життя. Найвищу регіональну нагороду – Премію ПСК за 2023 рік – отримали три лауреати, а три видатні особистості з Пряшівського краю отримали Премію голови ПСК.

«Я пишаюся тим, що в Пряшівському краї є такі виняткові особистості і колективи, які своїми зусиллями, наполегливістю і працьовитістю досягли великих успіхів у житті. Вони є лідерами у своїй галузі, і навіть якщо вони ніколи не робили цього, щоб бути нагородженими, вони по праву заслуговують на цю нагороду. Вони також заслуговують на нашу увагу і подяку за те, що представляють не тільки себе, але й весь регіон і Словаччину. Цього року, однак, ми не залишилися вдома, ми перетнули кордони нашої країни і також нагородили нашого польського партнера з Підкарпатського воеводства за багаторічну співпрацю. Я вірю, що ця співпраця буде такою ж доброю і корисною ще принаймні 15 років», – сказав Мілан Маєрський, голова ПСК.

Нагороду ПСК за 2023 рік отримала композиторка та музикантка Любіца Чековська за унікальний внесок у сферу культури та музичного мистецтва Словаччини, а також за виняткові досягнення на міжнародному рівні. Іншим лауреатом став фольклорний ансамбль «Врановчан», який є одним з провідних фольклорних ансамблів Словаччини. За 55 років свого існування він провів понад 1800 виступів у країні та за кордоном. Ансамбль отримав нагороду ПСК за багаторічну якісну презентацію традиційної народної культури та

▲ Фольклорний ансамбль «Врановчан».

внесок у розвиток словацької літератури та книжкової культури.

Трійку лауреатів премії голови ПСК замкнуло Підкарпатське воеводство. Воно отримало нагороду за багаторічну дружбу і партнерство, інтенсивний розвиток транскордонного співробітництва та надзвичайну відданість справі промоції Карпатського регіону. Пряшівський край співпрацює з польським партнером вже 15 років.

За 19-річну історію найвищої окружної нагороди лауреатами стали такі відомі особистості, як перший президент Словацької Республіки Міхал Ковач, співак Петер Ліпа, співачка Маріка Гомбітова та ін.

Пресслужба ПСК,
Пряшів.

Росія веде війну проти українських чорноземів і сільського господарства

Сільськогосподарський сектор України – це головний фронт у війні Росії проти України, а Росія цілеспрямовано псує чорноземи, зокрема, через мінування значних площ угідь. Таким є висновок авторів звіту Центру стратегічних і міжнародних досліджень (CSIS) у Вашингтоні про розмінування українських угідь та відновлення сільського господарства.

Щонайменше 40,2 мільярдів доларів США втрат і збитків завдано сільському господарству України з лютого 2022 року, підрахували аналітики.

Крім того, нагадують вони, масштабне нищення українських аграрних угідь, обладнання та інфраструктури, а також експортних можливостей призвело до глобальної продовольчої кризи, що продовжує впливати на мільйони людей у світі.

Відбудова сільського господарства України має вирішальне значення для її економічного відновлення, глобальної продовольчої безпеки та протидії впливу Росії, наголосили експерти під час презентації звіту у Вашингтоні.

«Відновлення українського сільського господарства має вирішальне значення як для відновлення економіки України, так і для мільйонів людей у всьому світі, котрі покладаються на Україну стосовно продовольчої безпеки», – наголосила Кейтлін Велш, директорка Програми глобальної продовольчої та водної безпеки в Центрі стратегічних і міжнародних досліджень (CSIS).

Через війну Росії Україна зараз є найбільш замінованою країною у світі. А міни вкривають значну частину її сільськогосподарських угідь.

Автори звіту наголошують: один з

головних ресурсів для України сьогодні – її чорноземи. Тому у центрі уваги звіту – безпечне та швидке розмінування сільськогосподарських угідь, а також розширення доступу фермерів до добрив.

Вторгнення Росії зменшило доступ фермерів до добрив навіть у відносно безпечних районах країни, що знижує продуктивність сьогоднішніх та загрожує майбутнім урожаюм, вважають аналітики.

Партнери України, переконані аналітики CSIS, повинні підтримати відновлення потужностей України з виробництва азотних добрив усередині країни. Наразі Україна працює над заміщенням мінеральних добрив, які раніше постачалися із Росії та Білорусі. В Україні наразі бракує запасів фосфатів та калію.

«Голос Америки», 15.12.2023 р.

Книга року ВВС – 2023. Переможці

ВВС Україна оголосила переможців літературної премії Книга року ВВС 2023.

Книгою року ВВС 2023 став роман «Драбина» Євгенії Кузнецової «Видавництва Старого Лева».

Переможцем у номінації дитяча книга року стала книга Івана Малковича «Анна Ярославна: київська князівна – королева Франції» видавництва «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА». У номінації есеїстика переміг Ростислав Семків і його «Прігоди української літератури» видавництва «Темпора».

Церемонія нагородження про-

йшла у книгарні-кав'ярні Readeat у Києві. Вперше з початку повномасштабної війни вона була у живому форматі.

Книзі року ВВС вже 19 років. Конкурс проходить у партнерстві з Культурною програмою Європейського банку реконструкції та розвитку (ЄБРР).

Цього року журі обирало фіналістів серед 40 видань.

Переможець у кожній номінації отримує премію у розмірі £1 000 в гривнях.

ВВС NEWS Україна.

Будівництво автомобільної дороги Via Carpathia відстає

В медійному просторі появляється все більше матеріалів стосовно будівництва автомобільної дороги, яка поведе через Словаччину від кордону з Польщею і до кордону з Угорщиною.

Днями поляки опублікували візуалізацію швидкісного автомобільної дороги (автобану) Via Carpathia на ділянці Дукля – Барвінек. У той час як наші північні сусіди готуються побудувати наступного року ділянку, яка з'єднає міжнародну трасу, ми значно відстаємо, – акцентує преса.

«Наступного року ми розпочнемо будівництво швидкісної автомагістралі S19 на ділянці Дукля – Барвінек», – повідомили в Генеральній дирекції державних доріг і автомагістралей Польщі. Вони також розмістили візуалізацію міжнародного проєкту на Facebook.

Про відставання і про ганьбу, яка з цим пов'язана, ще у 2021 році попереджав голова Пряшівського самоврядного краю Мілан Маєрський, а пізніше – тодішній міністр транспорту Андрей Долежал. Існує ризик, що тільки у Словаччині не буде завершеної частини міжнародного маршруту і ми перетворимося на транспортну воронку.

У червні 2023 року в.о. міністра транспорту Павол Ланчарич заявив, що завершення будівництва R4 як коридору Via Carpathia є одним із пріоритетів у будівництві мереж автомобільних доріг.

Вся траса R4 через Словаччину є важливим коридором Via Carpathia європейського значення і є частиною мережі TEN-T. Загалом від Капушан до кордону з Польщею є дев'ять ділянок загальною довжиною 60 кілометрів.

Влітку Національна компанія автомобільних доріг (NDS) підписала контракт на підготовку оновлення техніко-еконо-

мічного обґрунтування ділянки R4 від Капушан до державного кордону з Польщею. У вересні 2023 року NDS оголосила тендер на підготовку документації, необхідної для отримання дозволу на зонування. Завершення будівництва об'їзної дороги навколо Пряшева також є ключовим моментом у процесі будівництва.

РН

Вперше і по-новому

Вперше віряни Православної церкви України відзначають Різдво 25 грудня, а не 7 січня. Раніше християни східного обряду святкували за юліанським календарем – 7 січня. 27 липня, на Помісному соборі, ПЦУ остаточно затвердила перехід на новоюліанський календар, який у більшості випадків збігається з Григоріанським, який використовують в Європі. Водночас Українська православна церква Московського патріархату не відмовилася від святкування Різдва 7 січня.

Православна церква України вперше відзначає Різдво 25 грудня, тому що цього року вона перейшла на новоюліанський календар. Водночас Російська православна церква і Українська православна церква Московського патріархату святкують 7 січня, тому що живуть за юліанським календарем. Він на 13 днів відрізняється від григоріанського і новоюліанського.

В липні Володимир Зеленський підписав закон про перенесення дат святкування Різдва, Дня Української Державності та Дня захисників і захисниць України.

Депутати пояснили, що ухвалили документ, щоб відмовитися від російської спадщини.

15 листопада Києво-Печерська Лавра теж перейшла на новоюліанський календар.

Цього року Різдвяний піст розпочався 15 листопада і триває до 24 грудня.

Українська православна церква МП повідомила, що продовжить відзначати Різдво Христове у січні.

Відмінності між 25 грудня і 7 січня

Церковний рік починається традиційно 1 вересня. Цього року віряни відзначають більшість свят по-новому. Нагадаємо, що 27 липня, на Помісному соборі, Православна церква України остаточно затвердила перехід на новоюліанський календар, який у більшості випадків збігається з Григоріанським, який використовують в Європі. До цього ПЦУ та УГКЦ відзначали свята за старим, Юліанським, календарем, який відстає від Григоріанського, на 13 днів.

Основна різниця між григоріанським і юліанським календарем полягає у тому, як обчислюються високосні роки.

Зокрема, на відміну від григоріанського календаря, юліанський більш простий для літочислення, але він випереджає астрономічний рік. Григоріанський календар був заснований на Юліанському і є більш точним.

Новоюліанський календар залишає святкування Великодня та пов'язаних з Великоднем свят, в ті ж самі дати, що і в Юліанському календарі: за старим стилем. У той самий час, у найближчі кілька сотень років нерухомі свята за Новоюліанським календарем сходяться з Григоріанським. Тобто, православні християни України відзначатимуть початок Великого посту, Великдень, Вознесіння та день Св. Тройці, так само як і раніше. А ось Різдво будуть святкувати 25 грудня, разом з Європою.

Саме за новоюліанським календарем живуть більшість православних християн Європи: греки та кіпріоти, румуни та болгари.

Водночас Єрусалимська, Грузинська, Сербська, Польська та Російська православні церкви продовжують користуватися старим календарем. Також, за старим стилем живуть монахи на Святій горі Афон та коптські спільноти Єгипту.

З цікавого, – перехід православних країн на Новоюліанський календар тісно пов'язаний саме з Сербією та Росією, які нововведення врешті-решт не прийняли. Адже створив Новоюліанський календар сербський астроном Милутин Миланкович. А ієрархи Російської церкви на початку XX ст. були одними з найбільш палких прихильників переходу на новий стиль і сприяли популяризації у світі цієї ідеї. Але радянський уряд у 1923 році виключив Різдво з переліку вихідних днів. Після цього, у знак протесту, Російська церква відмовилася синхронізувати церковний календар з державним. Що ж до Сербії, то там православні ієрархи налякалися, що синхронізація календаря з католицьким сприятиме переходу сербів у католицизм. Тому вирішили залишити старий стиль.

На який день припадуть нерухомі свята за новим календарем:

- Обрізання Господнє – 1 січня (замість 14 січня).
- Богоявлення, Водохреща – 6 січня (замість 19 січня).
- Стрітня Господнє – 2 лютого (замість 15 лютого).
- Благовіщення Діви Марії – 25 березня (замість 7 квітня).
- День святого Юрія – 23 квітня (замість 6 травня).
- Різдво Іоанна Хрестителя (Івана Купала) – 24 червня (замість 7 липня).
- Апостолів Петра та Павла – 12 липня (замість 29 червня).
- Пророка Іллі – 20 липня (замість 2 серпня).
- Маковія (Медовий Спас) – 1 серпня (замість 14 серпня).
- Преображення Господнє – 6 серпня (замість 19 серпня).
- Успіння Пресвятої Богородиці – 15 серпня (замість 28 серпня).
- Різдво Пресвятої Богородиці – 8 вересня (замість 21 вересня).
- Воздвиження Хреста Господнього – 14 вересня (замість 27 вересня).
- Покров Пресвятої Богородиці – 1 жовтня (замість 14 жовтня).
- Архістратига Михайла – 8 листопада (замість 21 листопада).
- Введення в храм Пресвятої Богородиці – 21 листопада (замість 4 грудня).
- Андрія Первозванного – 21 листопада (замість 4 грудня).
- День святого Миколая – 6 грудня (замість 19 грудня).
- Різдво Христове – 25 грудня (замість 7 січня).
- Собор Пресвятої Богородиці – 26 грудня (замість 8 січня).
- Щедрий вечір, день святого Маланки – 31 грудня (замість 13 січня).

<https://ukrayina.pl/ukrayina/>

Гуменне затвердило бюджет міста

На останньому в цьому році засіданні Миської ради (13.12.) головним питанням став бюджет міста Гуменне на 2024 – 2026 рр. «Закон року» був затверджений.

«Він формувався в непростих умовах. Головним чином через втручання держави в податки міст і сіл. Організації, які є платниками податків, засилали нас вимогами, які треба було розробити, поділити, перекроїти, щоб ми продовжували виконувати основні функції міста і в той же час могли задовольняти потреби жителів. Бюджет міста спирається на базові речі: інвестиції в будівництво, спорт, у тому числі в його інфраструктуру, підвищення рівня культури, утримання одних з найнижчих в країні зборів і податків, підтримка розвитку зайнятості. Нам вдалося уникнути непопулярних кроків, ми хочемо максимально допомогти жителям Гуменного в непрості часи», – заявив приматор міста Мілош Меричко.

Бюджет міста Гуменне на 2024 рік створює умови для виконання функцій місцевого самоврядування, він становить 37 679 385 євро. Він не є обов'язковим до виконання на 2025 і 2026 роки

Основною відправною точкою для формування бюджету є обсяг очікуваних доходів. Основними джерелами доходів міста є надходження від податку на прибуток, що зараховується до місцевого бюджету (42%), надходження від збору місцевих податків і зборів, надходження від цільових субсидій і дотацій та інші очікувані надходження, пов'язані з діяльністю міста. Незважаючи на потребу в коштах, місто Гуменне не збільшило податки та збори на вивезення побутових відходів та дрібного будівельного сміття.

Місто має намір інвестувати потенційні доходи в реконструкцію трубопроводів, перекриття входу в підземний перехід під залізничними коліями, реконструкцію місцевих доріг і тротуарів, будівництво підпірної стіни, встановлення автобусної зупинки в житловому масиві під Соколим і будівництво альтанки в Денному центрі на вулиці Лаборецькій. Після обговорення з депутатами були схвалені пропозиції щодо двох інклюзивних дитячих ігрових майданчиків у мікрорайоні Дубник.

З Плану оновлення та стійкості самоуправа має намір реалізувати у

2024 році скорочення енергоспоживання будівель Миської адміністрації, дитячого садка Тиршова (також реконструкція), двох будівель Основної школи містечка ім. П. Брайнера (блоки А і Е) і будівельні роботи в амфітеатрі.

В цілому місто Гуменне має намір інвестувати майже 4,7 мільйона євро у 2024 році.

У видатковій частині необхідно було врахувати зростання цін, пов'язане зі споживанням енергосистем, а також законодавчі зміни у сфері оплати праці. Місто продовжує надавати соціальні та комунальні послуги, підтримувати культурні та спортивні

програми. На додаток до вищезазначених видатків, місто буде надавати допомогу (субсидії на харчування) пенсіонерам у розмірі 140 000 євро; транспортну допомогу учням основних шкіл та пенсіонерам у розмірі 16 500 євро; субсидії на спорт та інші сфери 462 000 євро (400 000 євро на спорт, Фондація громади; посилену лінію шкільних автобусів Подскалка – місто Гуменне).

Бюджет міста Гуменне 2024 – це базовий бюджет, збалансований за доходами та видатками.

Маріан Шкуба,
пресслужба міста Гуменне.

Календар

1.1.1909 р. – народився український політичний діяч, ідеолог і теоретик українського націоналістичного руху Степан Бандера (115). Вбитий радянським агентом Богданом Сташинським в Мюнхені 15.10.1959 р.

1.1.1874 р. – народився ієромонах Василь Птащук, колишній православний священник в Ольшинкові і Светлицях (150), який під час фашистського Словацького штату хрещенням зберіг життя сотням євреїв. Помер 10.9.1947 р.

1.1.1914 р. – народився український письменник Юрій Збанацький (110). Помер 25.4.1994 р.

3.1.1919 р. – помер в Пряшеві етнограф, публіцист, автор цінної монографії «Історія пряшівської гімназії в 1873 – 1890 рр.» Йосиф Рубій (105). Народився 1838 р.

5.1.1929 р. – народився у Малій Полянці Свидницького округу лікар і педагог доц. Михайло Шак, кандидат наук (95). Помер 14.8.2016 р. в Кошицях.

6.1.1834 р. – народився український поет-демократ Степан Руданський (190). Помер 3.5.1873 р.

6.1.1849 р. – народився болгарський революційний діяч, поет і публіцист Христо Ботев (175).

7.1.1944 р. – народився педагог, культурно-освітній і громадський діяч Петро Беґені (80).

8.1.1879 р. – народився український письменник Степан Васильченко (145). Помер 11.8.1932 р.

9.1.1889 р. – народився педагог, церковний і громадський діяч, письменник Степан Гойдич (135). Помер 11.7.1968 р.

11.1.1899 р. – народився словацький художник Мілош Александр Базовський (125). Помер 5.12.1968 р.

NOVE ŽYTĽA

KULT
MINOR

zahraničia prijima: SLOVART G.T.G., spol. s r.o., Krupinská 4, P. O. Box 152, 852 99 Bratislava, e-mail: info@slovalt-gtg.sk. Počítačová sada B NITECH s.r.o., Prešov, Tlačí Grafotlač, Prešov. Ev. číslo EV 3301/09. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín.

Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Ročník 73. Šéfredaktor Miroslav Iljuk. Adresa redakcie: Janka Borodáča 5, 081 08 Prešov. Tel. 051/7733 707, e-mail: novezytta@nextra.sk. Náklad: 500 ks. Ročné predplatné 12,50 € Štvrťročné predplatné 3,125 € Objednávky na predplatné prijíma každá pošta a doručovateľ Slovenskej pošty, alebo e-mail: predplatne@slposta.sk. Objednávky do zahraničia vybavuje: Slovenská pošta, a.s., Stredisko predplatného tlačie. Uzbecká 4, P. O. Box 164, 820 14 Bratislava 214, e-mail: zahranična.tlac@slposta.sk. Objednávky na predplatné do zahraničia prijíma: SLOVART G.T.G., spol. s r.o., Krupinská 4, P. O. Box 152, 852 99 Bratislava, e-mail: info@slovalt-gtg.sk. Počítačová sada B NITECH s.r.o., Prešov, Tlačí Grafotlač, Prešov. Ev. číslo EV 3301/09. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín.

НОВЕ ЖИТТЯ

Видеа Союз русинів-українців СР.
Рік видання 73. Головний редактор Мiroslav Iljuk. Адреса редакції та адміністрації: 081 08 Пряшів, Янка Бородача, 5. Телефон 051/7733 707, e-mail: novezytta@nextra.sk. Рукописи і фотографії повертаються на просьбу автора. Редакція залишає за собою право скорочувати статті. Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди і не обов'язково збігаються з поглядами редакції.

Видеа Союз русинів-українців СР.

Рік видання 73. Головний редактор Мiroslav Iljuk. Адреса редакції та адміністрації: 081 08 Пряшів, Янка Бородача, 5. Телефон 051/7733 707, e-mail: novezytta@nextra.sk. Рукописи і фотографії повертаються на просьбу автора. Редакція залишає за собою право скорочувати статті. Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди і не обов'язково збігаються з поглядами редакції.